

mijmering

koffieboontje

Ik ben een lezer in hart en nieren. Als kind al verslond ik het ene boek na het andere. Ik las zo veel en zo snel dat mijn moeder niet geloofde dat ik góed las. Bij overhoring bleek dat wel degelijk het geval, er was mij niets ontgaan. Het eerste boekje dat ik zelf kon lezen was *Edda en Wimmie*. Ik zal zes zijn geweest, we hadden nog een kolenkachel met micaruitjes, ik herinner me een dierbaar moment in de huiskamer van toen. Van *Edda en Wimmie* is me vooral bijgebleven dat ze jam aten. Jam, geen zjem.

Van alle boeken die door mijn handen zijn gegaan is er één me zeer dierbaar en dat is *Prins Koffieboontje*. Dit literaire hoostandje las ik toen ik zeven was, in klas twee. Koffieboontje was een prinsje dat geen prinsje wilde zijn. Zijn dappere pogingen om onder de adelstand uit te komen spraken mij als kind zeer aan. Daarna las ik nog *Wipneus en Pim*, *Pitty op kostschool* deel een tot en met zes, Herman Hesse, Maarten 't Hart, Thomas Mann, Haruki Murakami en niet te vergeten *Harry Potter*, om maar even met grote stappen door mijn leesverleden te gaan, maar tegen *Prins Koffieboontje* kon niets en niemand op. Waar het boekje was gebleven wist ik niet; soms raak je in de tijd iets dierbaars zo maar kwijt. Ik heb iedereen ingeschakeld en overal gezocht. Ik schoot elke tweedehands boekhandel binnen, klampte elke serieuze boekverkoper aan - internet bestond nog niet - maar nee, van *Prins Koffieboontje* had niemand ooit gehoord. Het was zo definitief onvindbaar dat ik ben gaan denken dat ik het had verzonnen.

Jaren geleden liet een schoonzusje zich al weken voor mijn verjaardag ontvallen dat zij en mijn broer zo'n leuk verjaardagscadeautje voor mij hadden. Tot mijn onuitsprekelijke plezier kwam onder het inpakpapier *Prins Koffieboontje* van Bep van der Eerden, 1^e druk 1958 tevoorschijn.

Ik heb een traantje gelaten. Om Koffieboontje, die ik toch niet had verzonnen. En om mijn broertje, die Koffieboontje voor me had opgespoord.

Marjolijn Sengers, 12 augustus 2018